

Naziv rada: „Most vremena“

Bosna i Hercegovina je zemlja priča. Ali te priče nisu napisane samo u knjigama, nego i u kaldrmi, kamenu, građevinama, čaršijama. Svaki most priča svoju priču o rukama koje su ga gradile, sve džamije pamte ljude koji su tu provodili vrijeme u vjeri, svaki kamen, hladan na dodir, nosi toplinu ruka koje su ga postavljale vijekovima prije. Drvene grede što škripe pod koracima pamte osmijehe djece koja su se igrala na njima, zvukove porodica što su tu živjela, tada kada se živjelo sporije, ali i puno toplije. Naše arhitektonsko nasljeđe nije samo skup zgrada i kamenja, ono je živi dokaz postojanja jednog naroda i temelj našeg identiteta. To su stranice knjige koje nisu napisali pisci, nego zidari, majstori i obični ljudi koji su sve ovo pravili sa ljubavlju, poštovanjem i vjerom da ljepota ima svrhu i da se identitet gradi baš kao kuća, temelj po temelj, cigla po cigla. Bosansko nasljeđe govori na više jezika, ali samo jednim srcem. Ono je živo tkivo, prozor kroz koji gledamo u prošlost i prisjećamo se ljudi koji su ga izgrađivali. Stare kuće iz Počitelja su kao stari ljudi koji sjede i gledaju u Neretvu koja nosi memorije i sjećanja. Stari most je simbol života i ponovnog rođenja. Srušen u ratu, pa ponovo podignut, kao da je sam htio reći da se ono što ima dušu ne može do kraja srušiti. Ispod njega, gdje se rijeka presijeca sa nebom osjetimo šapate i ruke koje su radile ne samo sa kamenjem, već i srcem. Taj most nije samo spoj dvije obale, on je veza između dva naroda, između jučer i sutra. Ove dvije obale su kao dvije strane ljudskog srca koje označavaju prošlost i budućnost. Kada prođemo ulicama Travnika kao da svaki kamen ima svoje lice. Kao da svaka kuća ima svoje pamćenje, svoje uspomene i svoje mirise. Kada pogledamo staru čaršiju u Sarajevu, vidimo kako se kroz uske sokake prepliću mirisi baklava, kafe i historije. Tu se prošlost ne zaboravlja, ona živi među nama, sve dok hodamo po tragovima onih koji su tu bili prije nas. Nasljeđe nije tu samo da se gleda, ono traži da ga čuvamo. Na nama, mladima, je da te stare prozore ne zatvaramo prašinom, nego da kroz njih gledamo kako izgraditi nove, moderne, ali sa dušom starih. Naši gradovi mogu biti i visoki, ali i skromni, pametni i visoki, ali napredni i u isto vrijeme odani korijenima. Jer pravi napredak nije zaborav onog što smo bili, nego nastavak onog što jesmo, novim riječima, ali istim srcem. Naša budućnost zavisi od toga da li ćemo razumijeti prošlost, jer ako naučimo kako su naši preci gradili, moći ćemo graditi nove gradove koji dišu tradicijom. Kada gledamo u stare bosanske kuće sa bijelim zidovima, trebamo na njih misliti kao na poruke, poruke da se ljepota ne mjeri veličinom, nego duhom. Da se vrijednost ne nalazi u novom sjaju, nego u trajnosti. I da narod koji poštuje svoje nasljeđe nikad neće izgubiti sebe. Naš zadatak nije gledati unazad, nego spojiti prošlost i sadašnjost, kroz znanje, ljubav i odgovornost. Prozor u prošlost i vrata u budućnost su isto, oboje vode u domovinu koja živi kroz vrijeme. Na nama je da ta vrata uvijek držimo otvorena da bi oni koji dolaze mogli proći istim putem, osjetiti iste mirise i dotaknuti ista kamenja koja tu pripadaju. Samo tako će arhitektonsko nasljeđe ostati živo, kao most između onih koji su tu bili prije nas i onih koji će doći.

Kenan Čamo IX3

Mostar

IV Osnovna Škola Mostar

Mentor Amira Husnić